

paa at berøbe Selvangiverne, nogle af de Fortrin, som det ærede Udvalgs Fleertal har troet at maatte tilstaae for at fremme Selvangivelse. Da jeg ogsaa maa ansee Principet om Selvangivelse for den bedste Bærer af Procentsystemet og derfor med Glæde maa see, at der anvendes Midler til at fremme Selvangivelse, kan jeg ikke Andet end stemme mod alle disse Forslag og følge det ærede Udvalgs Fleertal i saa Henseende. Der er stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Den, som mod bedre Vidende, altsaa forsættligt, giver urigtige Oplysninger om sin Indtægt, ikke blot skal bøde en vis Bøde, men, at hans Navn ogsaa skal offentliggjøres i vedkommende Stifts Avis, skal udgaae. Det er en Bestemmelse, som jeg ogsaa troer at maatte holde fast ved. Det kan ikke være Andet, end at, naar man ligesom stiller en Præmie for Selvangivelser, da ogsaa maa bestemme en alvorlig Straf, og navnlig i den offentlige Mening, søge at framkalde et Slags Dom over sliq Uredelighed, og jeg veed ikke, hvorfor man skulde styre at tyde til Offentligheden i et saadant Tilfælde. Jeg er overbevist om, at dette Mittel i meget kort Tid vil virke Mere end noget andet til, at Selvangivelserne blive paalidelige. Hvad jeg med Hensyn til disse Bestemmelser kunde have Noget imod, er, at det overhovedet skal være Overstattecommissjonen tilladt at stede vedkommende Skattehære til Ed. Det forekommer mig, at, naar man har den Bestemmelse, at Vedkommendes Navne blive bekendtgjorte, da har man allerede et temmelig alvorligt Mittel, og jeg troer i det Hele taget, at man skal undgaae at bruge Ed i alle saadanne Sager, hvad der vil give Anledning til en meget hyppig Brug og desværre vel ogsaa Misbrug af Eden. Derfor vil jeg stemme mod det under Nr. 15 stillede Endringsforslag.

Med Hensyn til min Stilling til Loven i det Hele taget skal jeg ogsaa tillade mig ganske kortelig at udtale mig. Jeg har ikke kunnet lade lade mig bevæge af de af den høitærede Finanzminister og den ærede Ordfører anførte Grunde til at stemme anderledes, end jeg har gjort, nemlig mod den høitærede Finanzminister, under det foregaaende Affnit. Jeg havde

saameget mindre Grund til at gjøre det, som jeg har havt Leilighed — og maastee er jeg den Æneste her i denne Forsamling, som har havt det — til gennem Erfaringen at prøve den stigende Scalas Betydning. Jeg har været Præst i et Sogn, hvor Fattigligningen affattedes efter denne Regel, man brugte der en stigende Scala, jeg troer af $\frac{1}{10}$ pCt., og der fremkom aldrig nogen Klage over Principet, over Systemet eller Reglen; naturligviis forbausedes de meget Rige ved at see, at de kunne komme til at give en temmelig stor Sum i Skat, men de vare ogsaa altid villige til at anerkjende, at deres oconomiske Forhold vare af den Bestaaffenhed, at de maatte give en saadan forholdsvis større Communeskat, og jeg troer at burde tilføie ligeoverfor visse Ytringer og Stræmmebilleder, her ere opstillede om Socialisme og Communisme, at Enhver vel vil indrømme, at Slesvigerne og navnlig de rige Angelboere, i hvis Fattigcommissjoner der kun sidder Gaardmænd, langt fra have socialistiske Tendenser. Det gif, som sagt, overmaade godt dermed i den halve Snees Aar, jeg havde dermed at gjøre. Jeg har altsaa ikke kunnet følge den høitærede Ministers og den ærede Ordførers Anskuelse i denne Henseende. Jeg har ikke villet gjøre, som det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage), der sagde, at han vilde stemme med den høitærede Minister, fordi — ja, jeg vil ikke sige fordi, men uagtet han havde den Mening, at Loven var meget slet og vilde vække megen Misfornøielse. Han vilde dog stemme med Ministeren og saa kaste Byrden over paa ham. Jeg vil bære mig anderledes ad, jeg vil stemme efter min Overbeviisning om, hvad der vil gjøre Loven bedre, jeg vil stemme for alle Endringsforslag, der efter min Mening hjælpe til, at Loven kan bringe Nødsnødighed tilveie, og skulde jeg saa ogsaa i Diebliffet maatte gaae imod den høitærede Minister, saa er jeg overbevist om, at Tiden vil vise, at den Velvillie, der ydes ham af dem, der stemme med ham, i den Overbeviisning, at Loven er slet, og at han vil faae en utaalelig Byrde at bære, ikke er saa faellig meget værd; men at der maastee er mere Velvillie tilstede hos dem, der søge at rette paa dette Lovarbejde, saaledes, at det efter deres